

ת"פ 70139/11/19 - מדינת ישראל נגד יוסף פנחסוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 70139-11-19 מדינת ישראל נ' פנחסוב

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י עו"ד אסף תומר

נגד

הנאשם:

יוסף פנחסוב
ע"י עו"ד פולינה סורין

החלטה בטענת הגנה מן הצדק

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מכירת מצרך במהלך העסק במחיר העולה על המחיר הקובע לפי סעיפים 11 ו-34(א) לחוק הפיקוח על מחירי מצרכים ושירותים, תשנ"ו-1996 ועבירה של הפרעה לאדם מוסמך לבצע את סמכויותיו, לפי סעיפים 31 ו-34(ד) לאותו חוק. הנאשם מואשם שביום 19.12.2018 מכר באמצעות אשתו למפקחי משרד הכלכלה, מירי אלימלך ושמואל לוי, מספר מוצרי יסוד שמחירם מפוקח במחיר העולה על המחיר המרבי שנקבע להם. מפקחת משרד הכלכלה ביקשה לפי הטענה לקבל את הקבלה על הקנייה, ואז הנאשם קם ממקומו, לקח מידי אשתו את הקבלה והשליכה לפח, ו"הרים את קולו על המפקחים ודרש מהם לעזוב את בית העסק". המפקח חיפש את הקבלה בפח אך לא הצליח לחלצה מתוך הפסולת ולכן דרש מהנאשם לשחזר את הקבלה, הנאשם "ערך קבלה משוחזרת", ומסר אותה לידי המפקח, אבל כשביקש ממנו המפקח לפרט לאיזה מוצר מתייחס כל מחיר בקבלה, חטף הנאשם את הקבלה, השליך אותה לפי הטענה לפח, והשמיד אותה באמצעות מים ששפך לפח. אחר כך סירב להזדהות בפני המפקח במשך זמן מה.

2. הסניגורית העלתה טענה של הגנה מן הצדק בנוגע לעבירה של הפרעה לאדם מוסמך לבצע את סמכויותיו. לטענתה, פגמים בפעולת רשויות אכיפת החוק מצדיקים ביטולו של האישום בכל הנוגע לעבירה זו. הסניגורית הצביעה על שלושה פגמים עיקריים: היעדר חקירה של הנאשם אודות עבירה זו והמעשים שמבססים אותה לפי כתב האישום, היעדר שירותי תרגום בחקירת הנאשם, והעובדה שחקירת הנאשם בוצעה על ידי המפקח שלו הפריע הנאשם לפי הטענה. הסניגורית ביקרה גם את העובדה שאשתו של הנאשם כלל לא נחקרה. זאת, אולי כרמז לכך שהעמדתו של הנאשם לדין מפלה אותו לרעה לעומת אשתו. הסניגורית הפנתה לשורת החלטות של בתי משפט לבטל כתבי אישום בשל היעדר חקירה של הנאשם על העבירה שבה הואשם.

3. בתשובתו לטענות ההגנה הדגיש התובע שהנאשם התייצב לחקירה בליווי בנו וכלתו שהיא עורכת דין, ושמר

בחקירה על זכות השתיקה תוך שהוא מוסר מכתב בקשר לאירועים שבהם עסקה החקירה. לעניין היעדרו של מתורגמן בחקירה ציין התובע שהמפקח התרשם שהנאשם "דובר עברית באופן רהוט", ושהנאשם עלה לארץ בשנת 1974. אשר לאזהרת הנאשם טען התובע שהנאשם הוזר באופן מספק וש"גם אם לא תיאר בפניו את כל האירועים שאירעו בשלב האזהרה, הרי ברור שהנאשם יודע על מה רוצים לדבר איתו... אין שום ספק שידוע לנאשם מדוע הוא מוזמן לחקירה ובמה הוא נחשד גם אם האזהרה היא אך ורק [על ה]חלק הראשון כשאשתו התחילה את האירוע". על כל אלה הוסיף התובע כי גם אם נפל פגם באזהרת הנאשם, הרי שאין בכך לדעתו כדי להצדיק את ביטולו של האישום שכן "לא נגרם לנאשם כאן עיוות דין, לא נפגעו זכויותיו כנאשם - לא נפגעו זכויותיו ברמה כזו שמצדיקה להעניק לו פרס של ביטול כתב אישום". התובע הפנה לשורת פסקי דין התומכים לדעתו בכך שאין לבטל את כתב האישום.

הראיות הרלוונטיות לשם הכרעה

4. עיון במכתב הזימון לחקירה שנמסר לנאשם (ת/7) מעלה כי במכתב צוין שהוא חשוד בעבירות לפי חוק הפיקוח על מחירי מצרכים ושירותים, אך באופן ספציפי מצוינות רק עבירות לפי סעיף 11 (הפקעת מחירים) וסעיף 35 (חובת פיקוח על עובד).
5. ב"גליון החקירה" של הנאשם (ת/1) מופיעה האזהרה הבאה: "הנך חשוד כי בתאריך 19.12.18 נכנסה לחנותך המפקחת מירי אלימלך וערכה קניית ניסיון למספר מוצרים שבפיקוח ונמצאו בהם חריגות. כאשר הזדהתה בפני אשתך שהייתה על הקופה, אשתך חטפה את החשבונית וזרקה אותה בניגוד לחוק הפיקוח על מוצרים ושירותים".
6. עיון במכתב שמסר הנאשם בעת חקירתו (ת/9) מעלה כי הוא אינו כולל התייחסות לטענה שחטף חשבונית, שהשמיד חשבוניות, שצעק על הפקחים או שסירב להזדהות (נכתב בו שסירב למסור חשבונית כיוון שהמפקחים לא שילמו על הרכישה).
7. בעדותו הראשית העיד הפקח שמואל לוי כי בפתח החקירה הושיב בפתח החדר את בנו של הנאשם ואת כלתו שהגיעו עמו. לדבריו, הנאשם סימן בתחילת החקירה שהוא לא מדבר, ובנו של הנאשם אמר שהגיע לחקירה כדי לתרגם לאביו, אך לדברי הפקח הוא הורה לבן לא לדבר ולעזוב את החדר כיוון שהנאשם דיבר בחנות ומחוץ לה עברית רהוטה. לאחר שהבן עזב את החדר, מסר לו הנאשם את המכתב שהודפס מראש וסירב לדבר, והמפקח שלח אותו לדרכו (החל משורה 18 בעמוד 7 לפרוטוקול).
8. בחקירתו הנגדית הבהיר המפקח שמואל לוי שהוא לא רואה בעייתיות בכך שהוא שחקר את הנאשם על אף מעורבותו האישית באירועים שעליהם נחקר (עמוד 8 לפרוטוקול, שורות 20-29).
9. המפקח הבהיר עוד בחקירתו הנגדית שאילו היה הנאשם משיב לשאלות היה חוקר אותו חקירה ממושכת על העבירות שפורטו במכתב הזימון לחקירה "ובנוסף שאלות שהיו נדרשות" (עמוד 9 לפרוטוקול).

10. המפקח אישר בחקירתו הנגדית שכפי שנכתב בדו"ח המסכם שלו בתיק החקירה, בנו של הנאשם אמר לו שהנאשם מדבר רק רוסית ולכן הוא יתרגם עבורו, אך הוא (המפקח) סירב לכך כיוון שבמפגש בשטח הנאשם דיבר איתו בעברית. עם זאת, הדברים שאמר לו הנאשם בחנות הסתכמו בכך שאמר לו שהוא מרגיש לא טוב, ואחר כך שאל אותו מחוץ לחנות: "מה יקרה לי עכשיו? מה יעשו לי?" (עמוד 10 לפרוטוקול), וכן הוא צעק על המפקח שתצא מן החנות, שהוא לא מכר לה ולא רוצה למכור לה ושהיא לא שילמה (עמוד 15 לפרוטוקול). המפקח הבהיר שלנוכח התרשמותו שהנאשם מדבר עברית בניגוד לטענת בנו, לא זימן מתורגמן. המפקח לוי טען שבהתאם לנהלים התייעץ עם מנהלו אם לזמן מתורגמן, אך לדבריו לא תיעד זאת והוא אינו זוכר מה אמר המנהל בעניין זה (עמוד 11 לפרוטוקול). עוד יש לציין שהעד סיפר שהנאשם ואשתו דיברו ביניהם בשטח בפרסית (עמוד 15 לפרוטוקול).

דין והכרעה

11. בפסיקת בתי המשפט קיימת אחידות דעים כי הרשויות חייבות לחקור אדם על העבירות שבביצוען הוא חשוד בטרם החלטה אם להעמידו לדין. עדותו של הנאשם מהווה מימוש של זכות הטיעון שלו כמי שעתיד להיפגע מהחלטה על העמדתו לדין, וקבלת גרסתו היא חלק מחובת רשויות אכיפת החוק כרשויות מנהליות לאסוף ראיות שיאפשרו קבלת החלטה מושכלת המתבססת על שקילות כל השיקולים הרלוונטיים.

כדברי השופטת אסתר חיות ברע"פ 1030/05 **ריקו ברקו נ' מדינת ישראל** (3.2.2005): "סדר הדברים הנכון הוא כי חשוד יחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם מוגש כנגדו כתב אישום".

כדברי השופטת דבורה ברלינר בע"פ (תל אביב) 70035/04 **מדינת ישראל נ' בנימין חננה** (9.9.2004): "כהוראה ערכית ומעשית גם יחד, חשוד צריך לדעת במה הוא נחקר. היעדרה של אזהרה, יותר מכך היעדרו של הסבר במה הוא נחשד עשויים לקפח את הגנתו...".

וכדברי השופט אילן שיף בע"פ (חיפה) 3730/03 **מדינת ישראל נ' מוסטפא אגבאריה** (11.3.2004): "ככלל, בהעדר נסיבות יוצאות דופן, על הגורם החוקר לחקור גם את החשוד בביצוע העבירה. חובה זו מקורה בחובתו של כל גורם חוקר, לנהל חקירה באופן סביר ולאסוף את כל החומר הרלוונטי לצורך הפעלת שיקול הדעת של הגורם המחליט באשר להמשך הטיפול בתיק החקירה. חובה זו זהה לחובתה של כל רשות מינהלית האמורה להפעיל את שיקול דעתה".

12. החובה לחקור חשודים על מעשי העבירה המיוחסים להם בטרם החלטה אם להעמידם לדין חלה גם בעבירות קלות יחסית, ואי עמידה בה הביאה פעמים רבות לביטולם של כתבי אישום בעבירות אלה (ראו למשל: תו"ב (קריות) 44015-04-12 **ועדה מקומית לתכנון ובנייה לב הגליל נ' וסאם נסאר** (12.6.2014); ת"פ (ירושלים) 5565/14 **מדינת ישראל נ' ביתאר סולימאן** (19.7.2015); תיק (תל אביב-יפו) 2229-01-11 **מדינת ישראל נ' שגית גוטרמן-אבישי** (10.9.2015); תיק (תל אביב) 1903/14 **מדינת ישראל נ' רפאל סיינוב** (1.5.2016); עמ"ק (ראשון לציון) 42767-05-15 **מדינת ישראל נ' א.צ.ח השקעות בע"מ** (23.1.2017); רע"ס (ראשון לציון) 39753-05-15 **מדינת ישראל נ' יחזקאל בצון** (27.6.2016); תיק (תל אביב) 3647-03-14 **עידה רוני נ'**

מדינת ישראל (7.9.2016); ת"פ (בני ברק) 559/16 הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה בני ברק נ' יעקב צבי הורביץ (26.1.2017); תו"ב (חיפה) 27863-09-18 מדינת ישראל נ' בוריס וצוק (14.5.2019).

13. בתי המשפט ביטלו גם אישומים ספציפיים (מתוך כתבי אישום שבהם מספר אישומים) שבגינם הועמד לדין אדם כיוון שלא נחקר על המעשה שעמד ביסודם (ראו למשל: ע"פ (נצרת) 48240-04-17 **פלוגי נ' מדינת ישראל (23.1.2018)**; ת"פ (תל אביב) 13936-01-17 **מדינת ישראל נ' שלמה ציוני (6.1.2019)**; ת"פ (כפר סבא) 17380-11-09 **מדינת ישראל נ' בני שפיים (1.2.2011)**; ע (איו"ש) 6100/06 **התביעה הצבאית נ' נאסף מחמוד עלי רבאיעה (15.9.2008)**).

14. למען שלמות התמונה אציין כי לא בכל המקרים היעדרה של חקירה ואזהרה על העבירה הרלוונטית הוביל לביטול אישום, והתובע הפנה למספר דוגמאות לכך (ראו למשל: ע"פ **חננה הנזכר לעיל וע"פ (תל אביב) 70597/04 משה הנדלמן נ' מדינת ישראל (1.12.2005)**; תו"ב (חיפה) 36577-02-19 **מדינת ישראל נ' נאסף גאנם (29.4.2021)**; רע"ס (באר שבע) 7416-10-16 **מדינת ישראל נ' אייטס גרופ בע"מ (14.11.2021)**; ת"פ (פתח תקווה) 22481-04-17 **מדינת ישראל נ' מועתסם קאדי (11.5.2017)**; ת"פ (באר שבע) 54713-07-10 **מדינת ישראל נ' מקונן סיבהט (החלטה מיום 2.7.2012)**).

15. יש לציין שפסקי הדין של בית המשפט המחוזי **בע"פ חננה ובע"פ הנדלמן**, שאליהם הפנה התובע, ניתנו בטרם השתרשה **הלכת בורוביץ'** (שאליה אתייחס בהמשך) שהרחיבה את גבולותיה של ההגנה מן הצדק. בפסקי דין ישנים אלה כלל לא נזכרה ההגנה מן הצדק, אלא דנו באפשרות לזכות את הנאשם בשל הפגיעה בזכויותיו. יתר על כן, דומה שהדגש בפסיקתו של בית המשפט המחוזי שאליה הפנה התובע הוא על כך שחשוב לחקור את החשוד על המעשים המיוחסים לו, ופחות חשוב סיווג המעשים לעבירות על ידי החוקרים, שאינו מחייב את התביעה ואת בית המשפט **(ע"פ הנדלמן מפנה בעניין זה לע"פ (תל אביב) 71758-04 קדר נ' שויצר (4.9.2005))**.

16. במקרה שבפניי לא רק שהמפקח לא ציין בהזמנה לחקירה או באזהרה בפתח החקירה שהנאשם חשוד בעבירה של הפרעה למפקח לפי סעיף 34(ד) לחוק הפיקוח על מחירי מצרכים ושירותים, אלא שהעובדות שתיאר באזהרה בפתח החקירה מתייחסות בכלל להתנהגות אשתו של הנאשם, ולא להתנהגות הנאשם עצמו. כלומר, לנאשם לא הייתה כל דרך לדעת שהחקירה עוסקת בהתנהגותו שלו, ושעליו להתגונן בפני חשד זה. כלומר, לא ניתנה לו זכות טיעון בעניין חשד זה שהיה בסיס לאחת העבירות המיוחסות לו.

17. העובדה שחשוד שומר בחקירתו באופן מלא ומוחלט על זכותו לשתוק עשויה להפחית ממשקל העובדה שהחוקרים לא עימתו אותו עם כלל החשדות נגדו, ולעתים ניתן לראות בה משום ויתור על זכות הטיעון. אולם במקרה שבפניי שתיקתו של הנאשם הייתה קשורה בפגם אחר בפעולת הרשויות, והיא העובדה שמנעו ממנו להיעזר בשירותי מתורגמן לרוסית.

18. חשיבות ההיעזרות במתורגמן בחקירה עבור חשוד שאינו שולט לחלוטין בשפה שבה נערכת החקירה הוא ברור

ומובן לכל אדם הדובר שפה שנייה בנוסף על שפתו הראשונה. כאשר אדם נחקר בשפה שאין הוא שולט בה לחלוטין הוא עשוי שלא להבין את דקויותיו של החוקר, ולנסח את דבריו באופן שיתפרש שלא כמוונתו (כך זכור לי למשל תיק שבו נכתב בשפה העברית בהודעה במשטרה של נחקר - שעברית לא הייתה שפתו הראשונה - שהוא "ירה אל הסככות", ורק כשהתבקש במקרה במהלך המשפט לצייר את הזירה הסתבר להפתעת בית המשפט, התובע והסניגור שכוונתו הייתה שירה אל השיחים). לא בכדי קובע לכן סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 כי "חקירתו של חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה...". בע"פ 8974/07 הונצ'יאן לין נ' מדינת ישראל (3.11.2010) כתב בעניין זה השופט יורם דנציגר: "כאשר לא זוכים החשוד או הנאשם לתרגום אפקטיבי הרי שנפגעת זכותם להליך הוגן, שכן נשללת מהם הזכות להבין את אשר הם מואשמים בו כמו גם יכולתם להסביר את עצמם ולהתגונן כנגד ההאשמות באופן שעשוי אולי להביא לטיהור שמם... שומה על בתי המשפט ויתר גורמי אכיפת החוק להקפיד על קיומו של תרגום אפקטיבי כחלק מחובתם לכבד את זכויות האדם ברוח עקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית הדבקה בכיבוד מלוא זכויותיו של כל אדם באשר הוא אדם".

19. לא התרשמתי שבידי המפקח לוי היה די מידע שיאפשר לו לקבוע שהנאשם מבין ודובר עברית ברמה מספקת על מנת להיחקר בה. השיח הבסיסי שקיים איתו בשטח וודאי לא אפשר לקבוע כך (גם העובדה שהוא חי בישראל שנים רבות אינה הוכחה לכך). את התנגדותו של המפקח לכך שהנאשם יסתייע בבנו לשם תרגום אפשר היה להצדיק על רקע החשש להטיית העדות על ידי הבן כ"מתורגמן מטעם", אך לא זו הייתה הנמקתו של המפקח לוי, אלא החלטתו של המפקח שהנאשם דובר עברית ברמה מספקת כדי להיחקר בה (החלטה שכאמור לא התבססה על ראיות מספקות). טענתו של המפקח שהתייעץ עם מנהלו בעניין זה, לא בוססה במסמך כלשהו ולא הייתה משכנעת. בניגוד להונצ'יאן לין שהוזכר לעיל שדוברי שפתו הראשונה מעטים בארץ, הנאשם בתיק שבפניי ביקש להיחקר בשפה הרוסית שמדברים בה כעשרה אחוזים מאוכלוסיית הארץ. בנסיבות אלה לא נראה כי עמד קושי כלשהו בפני המפקח להעמיד מתורגמן או אף להעביר את החקירה למפקח אחר הדובר רוסית בעצמו.

20. כאשר ניתן להבין כי הרקע לשתיקתו של הנאשם בחקירה הוא סירובו של המפקח שהחקירה תיערך ברוסית או בתורגום לרוסית, אין לזקוף לחובת הנאשם את שתיקתו כאשר דנים בשלילת זכות הטיעון שלו. נהפוך הוא. סירובו של המפקח להסתייע במתורגמן לרוסית היה כלי נוסף לשלילת זכות הטיעון של הנאשם.

21. הנסיבות האמורות לעיל מעלות חשש ממשי שדחיית בקשתו של הנאשם להסתייע בתורגום לרוסית בחקירה קשורה לפגם השלישי שעליו הצביעה הסניגורית בטיעוניה, והוא העובדה שהמפקח לוי שימש בתיק זה בתפקיד כפול - הן כעד ראייה ומתלונן נגד הנאשם והן כחוקר של הנאשם. החשש המתעורר הוא שהמפקח לוי - כמי שהיה מעורב באופן אישי באירועים כמתלונן - כעס על הנאשם, ולכן נמנע מלאפשר לו להיעזר בשירותי תרגום.

22. אכן, חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים מקנה למפקחי המחירים סמכות חקירה, אך ככל שהדבר אפשרי יש להקפיד על כך שמפקח שהיה עד לביצוע עבירה לא יחקור את החשוד בביצוע העבירה. בתיק רגיל מדובר היה בניגוד עניינים ובחשש לשיבוש החקירה, קל וחומר בתיק כמו התיק שבפניי שבו החקירה היא על הפרעה למפקח בעבודתו, והמפקח אינו רק עד ראייה אלא מתלונן של ממש. בעייתיות זו הנוצצת בכפל התפקידים הועלתה כבר בעניינו של אותו מפקח ממש בת"פ 36978-09-17 (אשקלון) מדינת ישראל נ' מילנה סימנובסקי

(29.1.2019) שבו נכתב: "החוקר, אשר משמש גם כמפקח, ביצע הן את פעולת הביקורת והן את פעולות החקירה, בהן חקירת הנאשמת, ורשם את דו"ח הפעולה בו תיעד את מעשיו לאחר שכבר הוצגה בפניו גרסת הנאשמת. ערה אני לטענת המאשימה כי החוקר פעל בהתאם לסמכויות שניתנו לו על פי חוק לבקר ואף לחקור מקרים בהם עולה חשד לביצוע עבירה על פי חוק. עוד אינני מתעלמת משיקולי כוח אדם שטענה להם המאשימה בהשלמת סיכומיה בכתב. עם זאת, לא ניתן להתעלם מההיגיון הרב העומד מאחורי צורת העבודה של גורמי אכיפה רבים אחרים, בהם מבוצעת הפרדה ברורה בין גורמי הסיור והבילוש לבין גורמי החקירה, שהרי ערבוב בין גורמים אלה עשוי לגרום, אף מבלי כוונת זדון, לשיבוש חקירה ו/או התאמת עדויות לטענות ההגנה שמעלים החשודים".

23. במקרה שבפני לא הועלתה על ידי התביעה טענה כלשהי לקושי שבפניו ניצבו הרשויות להעמיד מפקח אחר, שלא היה מעורב באירועים, שיחקור את הנאשם.

24. הפגם בכך שמפקח שמעורב באופן אישי באירועים ומתלונן על הפרעה לעבודתו הוא זה שחוקר את החשוד על הפרעה לעבודתו הוא פגם חמור מאד בהתנהלות הרשויות. אילו היה נחקר הנאשם על מעשים כלפי המפקח שחקר אותו (מעשים המיוחסים לו כאמור בכתב האישום, אך לא הוזכרו בזימון לחקירה או באזהרה שבפתח החקירה), ואילו היה מוסר בחקירה שכזו גרסה מפלילה, היה יכול לבסס על ניגוד עניינים זה טענות נגד הודאתו.

25. ניתן לסכם ולומר כי זכות הטיעון של הנאשם כחשוד בחקירתו נשללה ממנו. זאת, בוודאי בכל הנוגע לעבירה של הפרעה למפקח בעבודתו שלא הוזכרה כלל בזימונו לחקירה ובתיאור העובדות באזהרה שבפתח חקירתו. זכות הטיעון של הנאשם נפגעה גם כתוצאה מסירובו של המפקח שחקר את הנאשם להשתמש בשירותי מתורגמן לרוסית בחקירה אף על פי שמדובר בשפה רווחת בישראל ושלא היו בידיו ראיות מספיקות לקבוע שהנאשם אינו נזקק למתורגמן. את התנהגותו של החוקר קשה שלא לקשור לכך שבניגוד לעקרונות בסיסיים של חקירה תקינה הנאשם נחקר על ידי אותו מפקח שלפי הטענה כלפיו עבר את העבירה.

26. כל הפגמים החמורים שתוארו לעיל היו ידועים לתביעה בעת שהחליטה להגיש כתב אישום נגד הנאשם. העובדה שהנאשם לא עומת עם הטענות נגדו עולה מתוך הראיות שהיו בידו התביעה. אף העובדה שהנאשם לא מסר גרסה לאחר שהחוקר סירב להסתייע במתורגמן צוינה בדו"ח המסכם של המפקח. גם העובדה שהמפקח שלפי הטענה הנאשם הפריע לו בעבודתו הוא גם זה שחקר אותו, ברורה מתוך הראיות שהועברו לתביעה. ניתן היה לצפות שכאשר הבחינה התביעה בפגמים שכאלה, היא תחזיר את התיק להשלמת חקירה, שבה יחקר הנאשם על ידי מפקח אחר שלא היה מעורב במקרה והוא דובר רוסית או שיעזר בתרגום לרוסית, וישאל על כל העובדות המבססות לדעת התובע עבירה. זאת, במיוחד לנוכח הביקורת על כפל התפקידים של המפקח לוי שהושמעה על ידי בית המשפט באשקלון בת"פ סימנובסקי, הנזכר לעיל, מספר חודשים לפני שהוגש כתב האישום שבתיק שבפניי (על תפקידה של התביעה כמפקחת על תקינות פעולתו של הגוף החוקר ראו: מרדכי קרמניצר "תפקידו של התובע בהליך פלילי", פלילים, כרך ה', עמ' 173, 177).

27. כפי שנקבע בע"פ 4855/02 **איתמר בורוביץ' נ' מדינת ישראל** (31.3.2005) ההכרעה אם לקבל או לדחות טענה של הגנה מן הצדק מבוססת על מבחן תלת שלבי. אשר לשלב הראשון של הבחינה - הפגמים שתוארו לעיל הם פגמים חמורים. שפיטתו של הנאשם על העבירה של הפרעה למפקח מבלי שניתנה לו כל זכות טיעון בעניינה בטרם הוגש נגדו כתב אישום, והוא יוכל להתייחס אליה לראשונה במשפטו שלוש שנים לאחר האירוע, תפגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. אשר לשלב השני של הבחינה - בהתחשב במעשה המיוחס לנאשם שאינו מן החמורים ואינו כולל נקיטת אלימות כלפי אדם ובהשוואתו לחומרת הפגמים שבהתנהגות הרשות במקרה זה, הרי שהאינטרס הציבורי בכך שהרשות תפעל באופן תקין ובשמירה על זכויות הנאשם גובר במקרה זה על האינטרס במיצוי הדין עם הנאשם. אשר לשלב השלישי - ביטולו של החלק בכתב האישום הנוגע להפרעה למפקח הוא הסעד המאוזן וההולם במקרה זה לפגיעה בזכויותיו של הנאשם.

28. לנוכח האמור לעיל אני מבטל את החלק בכתב האישום הנוגע לעבירה של הפרעה למפקח במילוי תפקידו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מיום המצאת החלטה זו.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, 10 בדצמבר 2021, בהעדר הצדדים.